

han havde anstrengt sig for meget. Bjerreby rejste sig, for at han ikke skulde tale mere. Men lidt efter kaldte Enslev ham atter til sig. Det var ham øjensynlig om at gøre at mildne lidt paa Indtrykket af de sidste Ord.

Han gav sig til at tale om sin Far, der ligesom hele Barndommen i det gamle, jyske Smedehjem stadig havde beskæftiget ham den senere Tid. Han havde tidligere fortalt et og andet om denne Far, der gik brummende omkring i de trange Stuer som en Bjørn i Bur. Nu meddelte han som noget, han ønskede gjort bekendt, at Faderen engang i sin Ungdom havde lidt en stor Uret, der for Livstid knugede den store, stærke Mand til Jorden, og at Indtrykket heraf havde været den oprindelige Tilskyndelse til hans hele politiske Virksomhed. Hvori Forurettelsen bestod, vidste han ikke. Faderen havde aldrig villet gaa nærmere ind paa Sagen, sagde han.

»Han ejede den store Langmodighed med Livet . . . den lod han ikke gaa i Arv til mig. Det har vel været godt for noget. Kun ikke for mig selv.«

Han taalte igen ikke at tale mere, og det blev omtrent hans sidste Ord. Ud paa Natten saae Sygeplejersken, der vaagede over ham, at hans Ansigt pludselig forandrede. Hun lod den vagthavende